

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 404/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť V. Y., B., toho času v Ústave na výkon väzby Bratislava, zastúpeného spoločnosťou K. – advokáti, s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. J. B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 a na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Tos 38/2011 z 9. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. Y. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2011 doručená sťažnosť V. Y., B., toho času v Ústave na výkon väzby Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na slobodu podľa „čl. 5“ a na spravodlivý proces podľa „čl. 6“

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 38/2011 z 9. mája 2011.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že je proti nemu vedené väzobné trestné stíhanie pre trestné činy vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

Uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 106/09 z 2. mája 2011 bola na neverejnom zasadnutí zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie na slobodu, proti ktorej priamo na tomto zasadnutí podal sťažovateľ sťažnosť. Táto bola uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 38/2011 z 9. mája 2011 ako nedôvodná zamietnutá.

Sťažovateľ je toho názoru, že obe rozhodnutia konajúcich súdov sú „nezákonné a protiústavné“.

Sťažovateľ predostrel túto argumentáciu: *„Na neverejnom zasadnutí konanom 02.05.2011 sťažovateľ podal proti uzneseniu OS BA I č.k. : 4T 106/09 zo dňa 02.05.2011 sťažnosť, pričom zároveň vzhľadom na ústne odôvodnenie okresného súdu ako aj oznámenie, že bližšie a podrobnejšie dôvody rozhodnutia budú uvedené v písomnom vyhotovení napadnutého uznesenia, do protokolácie uviedol, že bližšie dôvody sťažnosti súdu zašle potom ako mu bude doručené písomné vyhotovenie napadnutého uznesenia a oboznámi sa z dôvodmi, pre ktoré bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietnutá.*

Uznesenie Okresného súdu Bratislava I spis. zn. : 4T 106/09 zo dňa 02.05.2011, resp. jeho písomné vyhotovenie s bližšími dôvodmi, bolo obhajcovi obžalovaného doručené dňa 09.05.2011. Dňa 13.05.2011 bola sťažnosť podaná 02.05.2011 doplnená o bližšie dôvody tak, ako to bolo avizované na neverejnom zasadnutí. V tomto podaní sťažovateľ podrobne uviedol všetky dôvody svojej sťažnosti.

Dňa 09.05.2011, t.j. deň, kedy bolo rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby doručené obhajcovi obžalovaného, už Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením č.k. : 4Tos 38/2011 rozhodol o sťažnosti tak, že ju zamietol, pričom odňal obžalovanému možnosť, aby sa k uzneseniu prvostupňového súdu mohol vôbec podrobnejšie vyjadriť, potom ako sa oboznámi s jeho podrobným

odôvodnením, ktoré nebolo dané pri ústnom vyhlásení rozhodnutia. Obžalovaný, resp. jeho obhajca, pritom vzhľadom na konštatovanie súdu, že podrobnejšie odôvodnenie rozhodnutia bude uvedené v jeho písomnom vyhotovení výslovne uviedli, že podrobné dôvody sťažnosti zašlú bezodkladne potom, ako im bude doručené písomné vyhotovenie súdu.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací ani len nepočkal na moment, kedy bude rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I doručené obhajcovi a obžalovanému, a rozhodol spôsobom, ktorým došlo k porušeniu a zmareniu práva obžalovaného podať a odôvodniť riadny opravný prostriedok voči rozhodnutiu o väzby.“

Sťažovateľ sa ďalej vyjadril, že krajský súd pri rozhodovaní o jeho žiadosti nevzal do úvahy dôvody ním prezentované už na hlavnom pojednávaní, kde obhajca sťažovateľa poukazoval na skutočnosť, že sťažovateľ je vo väzbe neprimerane dlhú dobu, a to aj s prihliadnutím na princíp kumulácie predchádzajúcich väzobných obmedzení jeho osobnej slobody.

Sťažovateľ uviedol, že podľa jeho názoru je skutočným dôvodom väzby v dotknutom trestnom konaní okolnosť, že sa konajúcemu súdu nepodarilo zabezpečiť účasť dvoch relevantných svedkov navrhovaných obžalobou pre účely ich výsluchu na hlavnom pojednávaní. Podľa názoru sťažovateľa je však povinnosťou konajúceho súdu postupovať efektívne a uvedená skutočnosť nemôže byť na ťarchu obžalovanému. Sťažovateľ je toho názoru, že úteková väzba v jeho prípade nebola zo strany konajúceho súdu odôvodnená žiadnou konkrétnou skutočnosťou a súd iba citoval zákonné znenie ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), čo považuje sťažovateľ za nedostačujúce a ústavne neakceptovateľné.

Sťažovateľ ďalej argumentoval, že v predmetnej trestnej veci sa vo väzbe nachádza už od 16. júla 2010, pričom tejto väzbe predchádzali väzby v iných trestných konaniach, jedna v trvaní 3 a pol roka a ešte predtým väzba v trvaní 4 rokov. Na tomto mieste poukázal sťažovateľ na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej „ak sa vykonáva trestné stíhanie obvineného súčasne v dvoch samostatných trestných konaniach a v jednom z nich je obvinený vo väzbe, je jeho osobná sloboda vo svojej podstate obmedzená aj v druhom

z nich. Preto sú orgány činné v trestnom konaní povinné postupovať s osobitnou starostlivosťou a urýchlením aj v tomto druhom trestnom konaní, samozrejme, pokiaľ konanie vykonávané vo väzbe takýmto postupom nebráni (II. ÚS 55/98).“. Sťažovateľ uviedol, že orgány činné v trestnom konaní a takisto okresný súd mali dostatok časového priestoru, a to aj vzhľadom na označené predchádzajúce obmedzenia jeho osobnej slobody väzbou, aby bolo dokazovanie ukončené a vo veci rozhodnuté. Sťažovateľ takisto poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej *„závažnosť obvinenia nemôže sama osebe slúžiť na ospravedlnenie dlhej doby držania vo väzbe, pričom sa musí v danom prípade prihliadať na trvanie už kumulovanej väzby“*.

Sťažovateľ sa domnieva, že úteková väzba v jeho prípade nie je v rozhodnutiach konajúcich súdov podložená konkrétnymi skutočnosťami, a tieto ju vždy odôvodňujú iba *„abstraktnou úvahou“*, podľa ktorej je sťažovateľ cudzinec a súčasne mu hrozí uloženie vysokého trestu.

Opierajúc sa o svoju argumentáciu sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vo veci rozhodol nálezom, v ktorom by vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa zaručených čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených *„čl. 5“* a *„čl. 6“* dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 38/2011 z 9. mája 2011, toto uznesenie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na nové konanie, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len *„zákon o ústavnom súde“*) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že uznesením sp. zn. 4 Tos /38/2011 z 9. mája 2011 porušil krajský súd jeho základné práva zaručené čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručené „čl. 5“ a „čl. 6“ dohovoru.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh a poskytnutých častí spisového materiálu okresného súdu ústavný súd zistil, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie (z väzby v danom trestnom konaní bol medzičasom prepustený) pre trestné činy vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona. V rámci vedeného trestného stíhania bol sťažovateľ uznesením okresného súdu sp. zn. 4 T 106/09 zo 16. júla 2010 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 70/2010 z 28. júla 2010 vzatý do väzby z dôvodov podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, podľa ktorého obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest.

Sťažovateľ podal na hlavnom pojednávaní konanom 2. mája 2011 žiadosť o prepustenie na slobodu podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku, v ktorej argumentoval, že dosiaľ vykonaným dokazovaním jeho vina nebola preukázaná, a preto dôvody väzby v jeho prípade nie sú dané.

Okresný súd ešte v uvedený deň na hlavnom pojednávaní rozhodol o žiadosti tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. Sťažovateľ hneď po vyhlásení uznesenia na hlavnom pojednávaní podal proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť.

V zápisnici okresného súdu o hlavnom pojednávaní konanom 2. mája 2011 v časti týkajúcej sa uznesenia o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa je všeobecne uvedené: „*Predseda senátu uznesenie vyhlásil, odôvodnil a podal poučenie o opravnom prostriedku:*

Odôvodnenie predsedu senátu: Senát stále trvá na tom, že dôvody väzby u obžalovaných trvajú naďalej.“

Písomné vyhotovenie uznesenia okresného súdu bolo sťažovateľovi doručené 9. mája 2011. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že vo veci už bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, no je potrebné vypočuť ešte jedného svedka, u ktorého okresný súd uznesením nariadil, aby bola obmedzená jeho osobná sloboda a aby bol predvedený príslušníkom polície v zmysle ustanovení § 88 ods. 1 Trestného poriadku.

Okresný súd argumentoval, že u sťažovateľa (a aj u ostatných spoluobžalovaných) v nezmenenom rozsahu trvajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pretože aj naďalej existuje dôvodná obava, že v prípade prepustenia na slobodu by útekou alebo skrývaním mohol zmať rozhodnutie okresného súdu vo veci jeho trestného stíhania. Ako konkrétnu skutočnosť odôvodňujúcu túto obavu prezentoval okresný súd okolnosť hrozby až doživotného trestu odňatia slobody.

Sťažovateľ doplnil sťažnosť z 2. mája 2011 podaním doručeným osobne do podateľne okresného súdu, a to 13. mája 2011. Predostrel v ňom argumentáciu totožnú s tou, ktorú prezentoval aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu. Namietal, že konajúci súd pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie na slobodu nezohľadnil argumenty, ktoré prezentoval na hlavnom pojednávaní 2. mája 2011, a síce, že je vo väzbe už neprimerane dlhú dobu, a to aj s prihliadnutím na kumuláciu s predchádzajúcimi väzbami realizovanými v iných trestných veciach sťažovateľa. Uviedol, že podľa jeho názoru je skutočným dôvodom ďalšieho trvania väzby to, že sa súdu nepodarilo zabezpečiť účasť relevantných svedkov pre účely ich vypočutia na hlavnom pojednávaní, čím sa konanie zbytočne predlžuje bez zavinenia sťažovateľa a na úkor obmedzenia jeho osobnej slobody väzbou.

Sťažovateľ je toho názoru, že úteková väzba v jeho prípade nie je zo strany súdu podložená žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami, ale iba poukazom na znenie ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a skutočnosťami, že sťažovateľ je cudzí štátny príslušník a súčasne mu hrozí uloženie vysokého trestu. Poukázal tiež na to, že v danej trestnej veci je vo väzbe od 16. júla 2010 a v predchádzajúcom období bola jeho osobná

sloboda obmedzená väzbou v trvaní 3 a pol roka a ešte predtým väzbou v trvaní 4 rokov. Podľa sťažovateľa aj s ohľadom na tieto skutočnosti mali orgány činné v trestnom konaní a aj konajúce súdy dostatok časového priestoru na vykonanie dokazovania a prijatia rozhodnutia v dotknutom trestnom konaní.

Krajský súd rozhodol o podanej sťažnosti ešte 9. mája 2011 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ bol vzatý do väzby na základe uznesenia okresného súdu zo 16. júla 2010, pričom trestná vec sťažovateľa je v záverečnom štádiu dokazovania pred súdom 1. stupňa a je potrebné ešte vypočuť jedného relevantného svedka. Jeho účasť na hlavnom pojednávaní sa však nepodarilo zabezpečiť, preto bolo pojednávanie odročené na neurčito a termín jeho konania bude stanovený v závislosti od zadržania tohto svedka.

Krajský súd sa vyjadril, že dôvody väzby podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku stále trvajú a citujúc ustanovenia § 76 ods. 1 a 6 písm. c) a ods. 7 Trestného poriadku upravujúceho väzobné lehoty skonštatoval ich dodržanie. Uviedol, že väzba sťažovateľa (a spoluobžalovaných) neprekročila nevyhnutnú dobu, že sa v trestnom konaní postupuje v súlade so zásadou urýchleného prejednávania väzobných vecí a že mu neprináleží hodnotiť dosiaľ vykonané dôkazy pred súdom prvého stupňa a zaoberať sa otázkou viny obžalovaných.

Krajský súd vo všeobecnosti poukázal na to, že väzobný dôvod môže vyplývať buď z okolností prípadu, alebo z osoby obvineného, pričom sa zintenzívňuje, ak ho možno vyvodiť z oboch hľadísk. Argumentoval, že sťažovateľ je v predmetnom trestnom konaní stíhaný pre trestné činy, kde mu v prípade preukázania viny hrozí vysoký trest a hrozba vysokého trestu vyplýva aj z ďalšieho trestného stíhania vedeného proti osobe sťažovateľa, ktorý je navyše cudzím štátnym príslušníkom. Uvedené konkrétne skutočnosti považoval krajský súd za také, ktoré odôvodňujú obavu, že v prípade jeho prepustenia na slobodu by sa stal pre súd „*nedostihnuteľný a v prípade preukázania viny aj nepostihnuteľným*“.

V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy je ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní

ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

V rámci svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd konštatoval, že v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy garantujúcich základné právo na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označených ustanovení ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu.

Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05).

Opierajúc sa o tieto východiská posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa, pričom bol viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) jednak jeho petitom, ale aj jeho odôvodnením, prostredníctvom ktorého preklenul nedostatky petitu sťažnosti bez toho, aby vyzýval sťažovateľa na opravu podania. V petite sťažnosti sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia čl. 5 a čl. 6 dohovoru bez toho, aby špecifikoval namietané porušenie práv vymedzením konkrétnych odsekov týchto článkov. Z obsahu odôvodnenia sťažnosti však bolo ústavnému súdu zrejmé, že sťažovateľ mal na mysli právo na súdnu previerku zákonnosti opatrenia týkajúceho sa pozbavenia osobnej slobody zaručené čl. 5 ods. 4 dohovoru a právo na spravodlivý proces zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd (v právomoci ktorého bolo posúdenie skutkových a právnych otázok relevantných pre rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu) vychádzal zo skutkového a právneho stavu uvedeného v uznesení okresného súdu poukazujúceho na skutkové okolnosti odôvodňujúce existenciu väzobného dôvodu, ktorého právne závery krajský súd akceptoval.

Pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia okresného súdu posudzoval krajský súd splnenie jednak formálnych, ako aj materiálnych podmienok väzby.

V prvom rade krajský súd citoval relevantnú právnu úpravu, a síce ustanovenie § 76 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého väzba v prípravnom konaní a v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutný čas, ustanovenie § 76 ods. 6 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého celková doba trvania väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť štyridsaťosem mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre

obzvlášť závažný zločin a ustanovenie § 76 ods. 7 Trestného poriadku, podľa ktorého z lehoty uvedenej v odseku 6 pripadá jedna polovica na prípravné konanie a jedna polovica na konanie pred súdom.

Krajský súd skonštatoval súladnosť doterajšieho postupu trestného konania týkajúceho sa väzby sťažovateľa s označenými ustanoveniami Trestného poriadku upravujúcimi predpísané väzobné lehoty a požiadavku urýchleného prejednávania väzobných vecí zakotvenú v ustanovení § 2 ods. 6 Trestného poriadku. Námietky sťažovateľa o neprimeranej dĺžke väzby krajský súd vyvrátil špecifikujúc začiatok väzby a poukazujúc zároveň na skutočnosť, že predmetné trestné konanie je v záverečnom štádiu dokazovania. K tvrdeniam sťažovateľa o dôkaznej núdzi trestného konania uviedol, že v rámci prejednávania otázok väzobných, kde je relevantnou len otázka existencie dôvodného podozrenia spáchania skutku obvineným, nemá oprávnenie prijímať konečné stanovisko o otázke preukázania viny väzobne stíhanej osoby.

K splneniu hmotnoprávných predpokladov väzby krajský súd interpretoval obsah dotknutého ustanovenia Trestného poriadku upravujúceho podmienky útekovej väzby, a v nadväznosti na to poukázal na okolnosti prezentované už okresným súdom, s ktorými sa stotožnil a ktoré podľa jeho názoru opodstatňujú dôvodnú obavu z úteku sťažovateľa v snahe vyhnúť sa trestnému stíhaniu, resp. výkonu trestu (hrozba vysokého trestu, navyše aj v ďalšom proti nemu vedenom trestnom stíhaní, v spojení so skutočnosťou, že sťažovateľ je cudzím štátnym príslušníkom).

Ústavný súd konštatuje, že aj keď krajský súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa (podanej 2. mája 2011 proti uzneseniu okresného súdu) ešte pred doručením doplnenia písomného odôvodnenia tejto sťažnosti sťažovateľa okresnému súdu 13. mája 2011 (ďalej len „doplnenie“), je právne irelevantné skúmať, či je pravdivé tvrdenie sťažovateľa o tom, že rozhodnutie okresného súdu z 2. mája 2011 nebolo na hlavnom pojednávaní, na ktorom bolo prijaté aj podrobne odôvodnené, a preto mal sťažovateľ možnosť oboznámiť sa s jeho odôvodnením až po doručení jeho písomného vyhotovenia 9. mája 2011, čím mu mal krajský súd, ktorý rozhodol o podanej sťažnosti v totožný deň, odobrať možnosť vyjadriť sa. Z obsahu uznesenia krajského súdu totiž vyplýva, že sťažovateľom prezentované

argumentačné otázky formulované v označenom doplnení boli krajským súdom v každom smere zodpovedané.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu nemožno vyvodit', že by sa nevysporiadal s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa adekvátne a preskúmateľne. Podľa názoru ústavného súdu je toto odôvodnenie ústavnoprávne akceptovateľné, pretože právne závery krajského súdu opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy korešpondujú skutkovým zisteniam, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných pre rozhodovanie o väzobnej otázke.

Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, preto sťažnosť v danej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

V súvislosti s námietkou porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, v zmysle ktorej čl. 17 ústavy týkajúci sa osobnej slobody obsahuje jej základné hmotné a tiež procesné atribúty vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy. Analogický to platí aj o vzťahu čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom námietok sťažovateľa a obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru boli námietky porušenia týchto článkov ústavy a dohovoru posúdené tiež ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom na uvedené rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2011